

Obudowa Multimedialna Doradztwa Zawodowego Zawód Mechanik motocyklowy (723107)

Informacja zawodoznawcza do pracy uczniami klas VII – VIII szkoły
podstawowej

Materiał został przygotowany w ramach projektu „Opracowanie wysokiej jakości multimedialnych informacji zawodoznawczych dla 141 zawodów szkolnictwa zawodowego” (nr POWR.02.14.00–00–1004/20) współfinansowanego przez Unię Europejską ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, w ramach Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój w odpowiedzi na konkurs „Przygotowanie i udostępnienie multimedialnych zasobów wspierających proces doradztwa edukacyjno–zawodowego (nr POWR.02.14.00-IP.02-00-001/20)”.

Informacja zawodoznawcza przeznaczona jest do pracy z uczniami klas VII – VIII szkoły podstawowej, w tym dla doradców zawodowych lub innych nauczycieli realizujących zadania z zakresu doradztwa zawodowego.

Informacja jest elementem zasobów multimedialnych wspierających proces doradztwa zawodowego.

Spis treści

Spis treści	3
Słownik.....	5
Część I – ogólne informacje o systemie kształcenia w Polsce	11
1. Struktura uczenia w Polsce.....	12
2. Uzyskiwanie kwalifikacji zawodowych.....	14
Nabywanie i potwierdzanie kwalifikacji zawodowych	15
Dodatkowe umiejętności zawodowe i inne w zakresie zawodów	16
Część II – informacje zawodoznawcze	18
1. Dane zawodoznawcze.....	18
Synteza zawodu – mechanik motocyklowy	18
Główne zadania zawodowe	18
Kwalifikacje wyodrębnione w zawodzie	18
Warunki pracy	19
Preferowane w zawodzie predyspozycje	19
Przeciwwskazania do rozpoczęcia pracy i kształcenia w danym zawodzie lub szkole	20
Plusy i minusy zawodu	21
Typowe dla zawodu miejsca pracy	22
Typowe dla zawodu stanowiska pracy	22
Wyposażenie stanowiska pracy mechanika motocyklowego – przykładowe narzędzia i urządzenia wykorzystywane w pracy	23
Ochronna odzież robocza	23
2. Możliwości kształcenia w zawodzie.....	24
Możliwość kontynuacji nauki lub uzupełniania kwalifikacji – Mechanik motocyklowy	26
3. Sytuacja zawodu na rynku pracy.....	26
Zapotrzebowanie	26
Prognoza zapotrzebowania na pracowników w zawodach szkolnictwa branżowego na krajowym i wojewódzkim rynku pracy	26
Zarobki.....	26
Gdzie szukać informacji na temat zatrudnienia	26
4. Statystyki oraz informacje dotyczące szkół	26

Szkoły prowadzące kształcenie w zawodzie	26
Wyniki egzaminów zawodowych	26
Część III – Materiały pomocnicze	27
1. Narzędzia i materiały wzbogacające warsztat pracy doradców zawodowych – przydatne linki:	27
2. Narzędzia i materiały rozszerzające informację zawodoznawczą:	27
3. Prasa branżowa:	28
4. Imprezy branżowe:	28

Słownik

Zawód – stanowi źródło dochodów i oznacza zestaw zadań (czynności) wyodrębnionych w wyniku społecznego podziału pracy, wymagających kompetencji nabytych w toku uczenia się lub praktyki. W zawodach szkolnictwa branżowego zostały wyodrębnione kwalifikacje. Zawody mogą być jednokwalifikacyjne lub dwukwalifikacyjne.

Zadania zawodowe – to logiczny wycinek lub etap pracy w ramach zawodu o wyraźnie określonym początku i końcu. Układ czynności zawodowych powiązany jednym celem działania kończącym się określonym wytworem, usługą lub istotną decyzją. Jest to podstawowa jednostka aktywności zawodowej w ramach danego zawodu, stanowiąca logiczny zbiór czynności zawodowych o określonym celu i okresie realizacji, umożliwiający sporządzenie opisu zawodu.

Szkoła ponadpodstawowa – to czteroletnie liceum ogólnokształcące, pięcioletnie technikum oraz trzyletnia branżowa szkoła I (pierwszego) stopnia – typy szkół, do których uczęszcza się po zakończeniu edukacji na poziomie podstawowym. Szkoły ponadpodstawowe to również: trzyletnia szkoła specjalna przysposabiająca do pracy, dwuletnia branżowa szkoła II (drugiego) stopnia oraz szkoła policealna dla osób posiadających wykształcenie średnie lub wykształcenie średnie branżowe o okresie nauczania nie dłuższym niż 2,5 roku

Liceum ogólnokształcące – typ ponadpodstawowej szkoły czteroletniej, której ukończenie daje wykształcenie średnie i umożliwia uzyskanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego oraz dalsze kształcenie na studiach wyższych lub w szkołach policealnych.

Technikum – typ ponadpodstawowej szkoły pięcioletniej kształcącej w zawodzie, której ukończenie umożliwia uzyskanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego oraz uzyskanie dyplomu zawodowego po zdaniu egzaminów zawodowych w danym zawodzie oraz dalsze kształcenie na studiach wyższych lub w szkołach policealnych.

Branżowa szkoła I (pierwszego) stopnia – typ ponadpodstawowej szkoły trzyletniej kształcącej w zawodzie, której ukończenie daje wykształcenie zasadnicze branżowe i umożliwia uzyskanie dyplomu zawodowego po zdaniu egzaminu zawodowego w danym zawodzie, a także dalsze kształcenie w branżowej szkole II (drugiego) stopnia kształcącej w zawodzie, w którym wyodrębniono kwalifikację wspólną dla zawodu nauczanego w branżowej szkole I (pierwszego) i II (drugiego) stopnia lub w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych począwszy od klasy II (drugiej).

Branżowa szkoła II (drugiego) stopnia – typ ponadpodstawowej szkoły dwuletniej, do której można uczęszczać po ukończeniu branżowej szkoły I (pierwszego) stopnia. Ukończenie branżowej szkoły II (drugiego) stopnia daje wykształcenie średnie branżowe i umożliwia uzyskanie dyplomu zawodowego w zawodzie nauczonym na poziomie technika, w którym wyodrębniono kwalifikację wspólną dla zawodu nauczanego w branżowej szkole I (pierwszego) i II (drugiego) stopnia po zdaniu egzaminu zawodowego w danym zawodzie oraz uzyskanie świadectwa dojrzałości po zdaniu egzaminu maturalnego. W technikum, w zawodzie dwukwalifikacyjnym, w większości przypadków pierwsza kwalifikacja jest kwalifikacją zawodową nauczaną w branżowej szkole I (pierwszego) stopnia, natomiast druga kwalifikacja z technikum jest kwalifikacją zawodową nauczaną w branżowej szkole II (drugiego) stopnia.

Po ukończeniu branżowej szkoły II (drugiego) stopnia i po zdaniu egzaminu maturalnego, możliwa jest dalsza edukacja na studiach wyższych lub w szkołach policealnych.

Szkoły prowadzące kształcenie zawodowe – szkoły kształcące w zawodach szkolnictwa branżowego to: pięcioletnie technikum, trzyletnia branżowa szkoła I (pierwszego) stopnia, dwuletnia branżowa szkoła II (drugiego) stopnia oraz szkoła policealna kształcąca w zależności od zawodu od 1 roku do 2,5 lat.

Egzamin maturalny – egzamin przeprowadzany dla absolwentów liceum ogólnokształcącego i technikum posiadających wykształcenie średnie lub dla absolwentów branżowej szkoły II (drugiego) stopnia posiadających wykształcenie średnie branżowe, umożliwiający uzyskanie świadectwa dojrzałości, które wraz z zaświadczeniem o wynikach egzaminu jest podstawowym kryterium przyjęcia absolwenta na studia pierwszego stopnia lub jednolite studia magisterskie.

Egzamin zawodowy – egzamin umożliwiający uzyskanie certyfikatu kwalifikacji zawodowej w zakresie jednej kwalifikacji, a w przypadku uzyskania certyfikatów kwalifikacji zawodowych ze wszystkich kwalifikacji wyodrębnionych w danym zawodzie oraz posiadania wykształcenia zasadniczego zawodowego, wykształcenia zasadniczego branżowego, wykształcenia średniego branżowego lub wykształcenia średniego – również dyplomu zawodowego.

Praktyczna nauka zawodu – rodzaj obowiązkowych zajęć edukacyjnych organizowanych przez szkoły prowadzące kształcenie zawodowe w formie zajęć praktycznych oraz w formie praktyk zawodowych, Zajęcia praktyczne organizuje się dla uczniów w celu opanowania przez nich umiejętności zawodowych niezbędnych

do podjęcia pracy w danym zawodzie, a w przypadku zajęć praktycznych odbywanych u pracodawców – również w celu zastosowania i pogłębienia zdobytej wiedzy i umiejętności zawodowych w rzeczywistych warunkach pracy.

Praktyki zawodowe organizuje się dla uczniów w celu zastosowania i pogłębienia zdobytej wiedzy i umiejętności zawodowych w rzeczywistych warunkach pracy.

Kwalifikacja – w rozumieniu Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji to określony zestaw efektów uczenia się – zgodnych z ustalonymi standardami – których osiągnięcie zostało formalnie potwierdzone przez upoważnioną instytucję.

Kwalifikacje można podzielić na:

- a. kwalifikacje pełne, które są nadawane wyłącznie w ramach systemu oświaty po ukończeniu określonych etapów kształcenia oraz w ramach systemu szkolnictwa wyższego i nauki po ukończeniu kształcenia specjalistycznego, studiów pierwszego stopnia, studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich oraz po uzyskaniu stopnia doktora w rozumieniu ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce;
- b. kwalifikacje częściowe – wszystkie kwalifikacje włączone do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji, które nie są kwalifikacjami pełnymi. Kwalifikacje częściowe mogą być tworzone zarówno w systemach oświaty (kwalifikacje wyodrębnione w zawodzie) i szkolnictwa wyższego (kwalifikacje podyplomowe), jak i poza nimi (kwalifikacje rynkowe i uregulowane).

Kwalifikacja w zawodzie – wyodrębniony w danym zawodzie zestaw oczekiwanych efektów kształcenia, których osiągnięcie potwierdza certyfikat kwalifikacji zawodowej wydany przez Okręgową Komisję Egzaminacyjną po zdaniu egzaminu zawodowego w zakresie jednej kwalifikacji. Kwalifikacje w zawodzie wyodrębnione w ramach poszczególnych zawodów są opisane w podstawie programowej kształcenia w zawodach jako zestawy oczekiwanych efektów kształcenia: wiedzy, umiejętności zawodowych oraz kompetencji personalnych i społecznych, pozwalający na samodzielne wykonywanie zadań zawodowych oraz kryteriów weryfikacji efektów kształcenia, czyli opisanych wymagań, które potwierdzą osiągnięcie efektów kształcenia w danej kwalifikacji.

Kwalifikacyjny Kurs Zawodowy (KKZ) – kurs, którego program nauczania uwzględnia podstawę programową kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego w zakresie jednej kwalifikacji, którego ukończenie umożliwia przystąpienie do egzaminu zawodowego w zakresie tej kwalifikacji.

Kurs Umiejętności Zawodowych (KUZ) – kurs, którego program nauczania uwzględnia: podstawę programową kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego w zakresie jednej z części efektów kształcenia wyodrębnionych w ramach danej kwalifikacji albo efekty kształcenia właściwe dla dodatkowych umiejętności zawodowych w zakresie wybranych zawodów szkolnictwa branżowego.

Europejska Rama Kwalifikacji (ERK) – to struktura poziomów kwalifikacji stanowiąca układ odniesienia dla krajowych ram kwalifikacji, umożliwiająca pośrednie porównywanie kwalifikacji uzyskiwanych

w różnych krajach. Została ona przedstawiona w zaleceniu Parlamentu Europejskiego i Rady.

Polska Rama Kwalifikacji (PRK) – opis ośmiu wyodrębnionych w Polsce poziomów kwalifikacji odpowiadających odpowiednim poziomom Europejskich Ram Kwalifikacji, o których mowa w załączniku II do zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia Europejskich Ram Kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (Dz. Urz. UE C 111 z 06.05.2008, str. 1), sformułowany za pomocą ogólnych charakterystyk efektów uczenia się dla kwalifikacji na poszczególnych poziomach, ujętych w kategoriach wiedzy, umiejętności i kompetencji społecznych.

Poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji – zakres i stopień złożoności wymaganych efektów uczenia się dla kwalifikacji danego poziomu, sformułowanych za pomocą ogólnych charakterystyk efektów uczenia się.

Część I – ogólne informacje o systemie kształcenia w Polsce

System oświaty w Polsce przewiduje różne poziomy i formy nauki. Po ukończeniu każdego etapu kształcenia uczeń samodzielnie lub wraz z rodzicami, podejmie decyzję o wyborze dalszej drogi kształcenia. Poniżej przedstawiamy schemat, który pokazuje, jakie są możliwości kształcenia w Polsce.

Schemat kształcenia w Polsce obowiązujący od 1 września 2019 r.:

1. Szkoła podstawowa

1.1. Branżowa szkoła I (pierwszego) stopnia – 3 lata

1.1.1. Branżowa szkoła II (drugiego) stopnia – 2 lata

1.1.1.1. Szkoła policealna

1.1.1.2. Szkoła wyższa

1.1.1.3. Kwalifikacyjne kursy zawodowe

1.1.2. Liceum ogólnokształcące dla dorosłych

1.1.2.1. Szkoła policealna

1.1.2.2. Szkoła wyższa

1.1.2.3. Kwalifikacyjne kursy zawodowe

1.1.3. Kwalifikacyjne kursy zawodowe

1.2. Liceum ogólnokształcące – 4 lata

1.2.1. Szkoła wyższa

1.2.2. Szkoła policealna

1.2.3. Kwalifikacyjne kursy zawodowe

1.3. Technikum – 5 lat

1.3.1. Szkoła wyższa

1.3.2. Szkoła policealna

1.3.3. Kwalifikacyjne kursy zawodowe

1.4. Szkoła specjalna przysposabiająca do pracy

1.4.1. Kwalifikacyjne kursy zawodowe

Źródło: dostępny w Internecie: doradztwo.ore.edu.pl/sciezka-ksztalcenia

1. Struktura uczenia w Polsce

Struktura uczenia w Polsce obejmuje:

1. Wczesną edukację i opiekę

- a. placówki dla dzieci w wieku 0–3 lata: żłobki, kluby dziecięce,
- b. placówki dla dzieci w wieku 3–6 lat: przedszkola, oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych, zespoły wychowania przedszkolnego, punkty przedszkolne.

2. Szkolnictwo podstawowe

- a. 8–letnią szkołę podstawową.

3. Szkolnictwo ponadpodstawowe

- a. 4–letnie liceum ogólnokształcące,
- b. 5–letnie technikum,
- c. 3–letnią branżową szkołę I (pierwszego) stopnia,
- d. 2–letnią branżową szkołę II (drugiego) stopnia,
- e. szkołę policealną o okresie nauki od 1 roku do 2,5 lat,
- f. 3–letnią szkołę specjalną przysposabiającą do pracy.

4. Kształcenie w rzemiośle

- a. odbywa się na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, zawartej zgodnie z przepisami prawa pracy pomiędzy rzemieślnikiem a młodocianym pracownikiem.

5. Szkolnictwo wyższe

- a. studia licencjackie,
- b. studia inżynierskie,
- c. uzupełniające studia magisterskie,
- d. jednolite studia magisterskie,
- e. studia doktorskie.

6. Kształcenie dorosłych

- a. szkołę podstawową dla dorosłych (7 i 8 klasa),
- b. 4–letnie liceum ogólnokształcące dla dorosłych,
- c. 2–letnią branżową szkołę II (drugiego) stopnia,
- d. szkołę policealną o okresie nauki od 1 roku do 2,5 lat,
- e. kwalifikacyjne kursy zawodowe,
- f. kursy umiejętności zawodowych.

Wprowadzenie branżowej szkoły I (pierwszego) stopnia w miejsce zasadniczej szkoły zawodowej nastąpiło 1 września 2017 r.

Wprowadzenie branżowej szkoły II (drugiego) stopnia dla absolwentów branżowej szkoły I (pierwszego) stopnia nastąpiło w roku szkolnym 2020 / 2021.

Nauka w Polsce jest obowiązkowa do ukończenia 18. roku życia.

W polskim systemie edukacji oddzielono obowiązek szkolny i obowiązek nauki. Obowiązek szkolny dziecka rozpoczyna się z początkiem roku szkolnego w roku kalendarzowym, w którym dziecko kończy 7 lat,

oraz trwa do ukończenia szkoły podstawowej, nie dłużej jednak niż do ukończenia 18. roku życia.

Po ukończeniu szkoły podstawowej obowiązek nauki spełnia się przez uczęszczanie do publicznej lub niepublicznej szkoły ponadpodstawowej lub realizowanie przygotowania zawodowego u pracodawcy.

2. Uzyskiwanie kwalifikacji zawodowych

Uzyskiwanie kwalifikacji możliwe jest w różnych formach. Kwalifikacje nadawane są w systemie oświaty i szkolnictwa wyższego, a podstawą prawną regulującą uzyskiwanie kwalifikacji są m.in. następujące akty prawne:

1. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty,
2. Ustawa z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji,
3. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. Prawo oświatowe,
4. Ustawa z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce,
5. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 15 lutego 2019 r. w sprawie ogólnych celów i zadań kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz klasyfikacji zawodów szkolnictwa branżowego,
6. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie kształcenia ustawicznego w formach pozaszkolnych,
7. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz dodatkowych umiejętności

zawodowych w zakresie wybranych zawodów szkolnictwa branżowego,

8. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 28 sierpnia 2019 r. w sprawie szczegółowych warunków i sposobu przeprowadzania egzaminu zawodowego oraz egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie.

Nabywanie i potwierdzanie kwalifikacji zawodowych

W branżowych szkołach pierwszego stopnia nauczane są zawody, w których wyodrębniono jedną kwalifikację. Mechanik motocyklowy jako zawód kształcony w branżowej szkole pierwszego stopnia posiada jedną kwalifikację MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych.

Uczniowie w trakcie nauki w branżowej szkole pierwszego stopnia (w tym młodociani pracownicy zatrudnieni u pracodawcy niebędącego rzemieślnikiem) przystępują do egzaminu zawodowego w zawodzie mechanik motocyklowy. Do tego samego egzaminu przystąpić mogą również uczniowie branżowych szkół pierwszego stopnia (będący młodocianymi pracownikami zatrudnionymi u pracodawcy będącego rzemieślnikiem) oraz uczestnicy kwalifikacyjnego kursu zawodowego (jednej z pozaszkolnych form kształcenia).

Uczniowie branżowej szkoły pierwszego stopnia będący młodocianymi pracownikami zatrudnieni u pracodawców – rzemieślników przystępują do egzaminu czeladniczego przeprowadzanego przez komisję egzaminacyjną izby rzemieślniczej.

Przystąpienie do określonego rodzaju egzaminu ze względu na status pracodawcy jako rzemieślnika lub nierzemieślnika jest jednym

z warunków ukończenia branżowej szkoły pierwszego stopnia przez ucznia.

Egzamin zawodowy w zakresie danej kwalifikacji w zawodzie przeprowadzany jest w tym samym terminie i na tych samych zasadach zarówno dla uczniów i absolwentów szkół, jak i dla słuchaczy kwalifikacyjnych kursów zawodowych czy eksternów (osób, które chcą potwierdzić swoje kwalifikacje zawodowe nabyte w trakcie pracy lub po co najmniej 2 latach kształcenia w danym zawodzie)

Egzaminy zawodowe prowadzi Okręgowe Komisje Egzaminacyjne (OKE).

Dodatkowe umiejętności zawodowe i inne w zakresie zawodów

Od września 2019 roku szkoła prowadząca kształcenie zawodowe może zaoferować uczniowi przygotowanie do nabycia dodatkowych uprawnień zawodowych w zakresie wybranych zawodów, dodatkowych umiejętności zawodowych lub kwalifikacji rynkowych funkcjonujących w Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji.

W szkole przygotowanie do nabycia dodatkowych umiejętności zawodowych, podobnie jak przygotowanie do nabycia dodatkowych uprawnień zawodowych lub kwalifikacji rynkowych funkcjonujących w Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji, może być realizowane w wymiarze wynikającym z różnicy między sumą godzin obowiązkowych zajęć edukacyjnych z zakresu kształcenia zawodowego, określoną w ramowym planie nauczania dla danego typu szkoły a minimalną liczbą godzin kształcenia zawodowego dla kwalifikacji wyodrębnionej / wyodrębnionych w zawodzie określoną w podstawie programowej kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego.

Jeżeli dla danego zawodu przewidziano dodatkowe umiejętności zawodowe, ich katalog ujęty jest w załączniku 33 do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 16 maja 2019 r. w sprawie podstaw programowych kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz dodatkowych umiejętności zawodowych w zakresie wybranych zawodów szkolnictwa branżowego.

Dla zawodu mechanik motocyklowy nie przewidziano dodatkowej umiejętności zawodowej.

Część II – informacje zawodoznawcze

1. Dane zawodoznawcze

Synteza zawodu – mechanik motocyklowy

Mechanik motocyklowy wykonuje obsługę techniczną i konserwację pojazdów motocyklowych oraz określa stopień zużycia podzespołów i ustala sposoby ich naprawy. Kontroluje, diagnozuje i reguluje podzespoły oraz zespoły pojazdów motocyklowych za pomocą uniwersalnych lub specjalistycznych przyrządów diagnostycznych. Przyjmuje do obsługi, diagnostyki i naprawy pojazdy motocyklowe i sporządza dokumentację wykonanych czynności.

Do zawodu mechanik motocyklowy (kwalifikacja pełna) przypisany jest III poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji (PRK).

Główne zadania zawodowe

Absolwent szkoły prowadzącej kształcenie w zawodzie mechanik motocyklowy powinien być przygotowany do wykonywania zadań zawodowych w zakresie kwalifikacji MOT.04. Diagnozowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych:

1. diagnozowania podzespołów i zespołów pojazdów motocyklowych,
2. obsługi i naprawy podzespołów i zespołów pojazdów motocyklowych

Kwalifikacje wyodrębnione w zawodzie

W zawodzie mechanik motocyklowy wyodrębniono jedną kwalifikację:

- Oznaczenie kwalifikacji: MOT.04.

Nazwa kwalifikacji: Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych.

Poziom PRK: 3

Do kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie mechanik motocyklowy (kwalifikacja cząstkowa) przypisany jest 3 poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji.

Warunki pracy

Po zdobyciu zawodu będziesz pracował / pracowała:

1. w halach produkcyjnych, warsztatach usługowo-naprawczych oraz na wolnym powietrzu,
2. samodzielnie lub w małym zespole,
3. w systemie jednozmianowym lub wielozmianowym (w zależności od miejsca zatrudnienia),
4. w pozycji stojącej lub dostosowanej do warunków miejsca naprawy,
5. wykorzystując specjalistyczne narzędzia oraz wszelkie płyny eksploatacyjne, smary oraz kleje,
6. w kontakcie z klientem,
7. w środowisku narażonym na hałas.

Preferowane w zawodzie predyspozycje

W zawodzie mechanik motocyklowy preferowane są następujące predyspozycje:

1. w kategorii wymagań fizycznych:
 - a. sprawność układu mięśniowego,

- b. sprawność narządu wzroku,
 - c. sprawność zmysłu dotyku.
2. w kategorii sprawności sensomotorycznych
- a. zręczność rąk,
 - b. zręczność palców,
 - c. ostrość wzroku,
 - d. widzenie stereoskopowe,
 - e. dobra koordynacja wzrokowo-ruchowa,
 - f. czucie dotykowe.
3. w kategorii sprawności i zdolności
- a. uzdolnienia techniczne,
 - b. spostrzegawczość,
 - c. angażowanie się w wykonywanie pracy,
 - d. zdolność koncentracji uwagi.
4. w kategorii cech osobowościowych
- a. samokontrola,
 - b. gotowość do podporządkowania się poleceniom przełożonych,
 - c. gotowość do pracy w warunkach monottonnych,
 - d. gotowość do stosowania wiedzy w praktyce,
 - e. dokładność.

Przeciwwskazania do rozpoczęcia pracy i kształcenia w danym zawodzie lub szkole

Do przeciwwskazań wykonywania zawodu mechanik motocyklowy należą:

1. skłonność do przeziębień, zapalenia oskrzeli i płuc,
2. alergie na pyły i substancje chemiczne,

3. astma,
4. wady wzroku (zaburzenia ostrości widzenia, niedowidzenie, daltonizm),
5. choroby skóry i skłonność do uczuleń,
6. choroby kręgosłupa i stawów,
7. płaskostopie i żylaki kończyn dolnych,
8. epilepsja i inne schorzenia mogące skutkować utratą przytomności.

Plusy i minusy zawodu

Plusy:

1. zapotrzebowanie rynku pracy na mechaników motocyklowych,
2. praca przede wszystkim w pomieszczeniach, na ogół od poniedziałku do piątku w porze dziennej,
3. możliwość świadczenia usług jako niezależny przedsiębiorca,
4. zatrudnienie w oparciu o umowę o pracę,
5. możliwość poszerzania wiedzy i nabywanie umiejętności poprzez specjalistyczne szkolenia i kursy.

Minusy:

1. możliwość zatrucia na skutek pracy w środowisku zanieczyszczonym pyłami, gazami spalinowymi,
2. narażenie na hałas i drgania,
3. sezonowość pracy,
4. konieczność pracy w godzinach nadliczbowych i w soboty,
5. wykonywanie pracy w pozycji wymuszonej.

Typowe dla zawodu miejsca pracy

Absolwent szkoły kształcącej w zawodzie mechanik motocyklowy może podejmować pracę w:

1. autoryzowanych i niezależnych serwisach motocykli i quadów
2. wypożyczalniach motocykli i quadów,
3. salonach sprzedaży pojazdów motocyklowych.

Ponadto może:

1. po uzyskaniu doświadczenia zawodowego, kompetencji organizacyjnych oraz w zakresie zarządzania małymi zespołami pracowników kierować zespołami pracowników na stanowisku brygadzysty lub mistrza,
2. założyć i prowadzić własną działalność w zakresie mechaniki pojazdów motocyklowych,
3. rozszerzać kompetencje zawodowe poprzez kształcenie/szkolenie w zawodach pokrewnych, np. mechanik samochodowy.

Typowe dla zawodu stanowiska pracy

Do typowych stanowisk pracy w tym zawodzie należą:

1. Mechanik motocyklowy,
2. Pomocnik mechanika.

Zawodami pokrewnymi są:

1. Mechanik pojazdów samochodowych,
2. Elektromechanik pojazdów samochodowych.

Wyposażenie stanowiska pracy mechanika motocyklowego – przykładowe narzędzia i urządzenia wykorzystywane w pracy

Narzędzia:

1. podnośnik motocyklowy,
2. przyrząd do rozkuwania łańcucha napędowego,
3. klucz do centrowania kół,
4. przyrząd do smarowania linek,
5. klucz dynamometryczny,
6. przyrząd do synchronizacji przepustnic,
7. montażownica do opon motocyklowych,
8. oprogramowanie do diagnostyki pojazdów motocyklowych,
9. uniwersalny tester diagnostyczny,
10. wiertarki i wiertła, rozwiertaki,
11. dłuta, narzędzia traserskie, pilniki, piły,
12. szlifierki i tarcze szlifierskie,
13. lutownica, spawarka, zgrzewarka,
14. klucze płaskie, nasadowe, trzpieniowe,
15. klucze do wkładów suportowych, do wielotrybów, do mechanizmów korbowych,
16. skuwacz do łańcucha.

Ochronna odzież robocza

Do artykułów ochronnych niezbędnych na stanowisku pracy mechanika motocyklowego należą:

1. spodnie robocze,
2. kombinezon roboczy,
3. bluza robocza,

4. koszula robocza,
5. rękawice robocze,
6. obuwiu robocze.

Na wyposażeniu stanowiska pracy powinna się znaleźć apteczka.

2. Możliwości kształcenia w zawodzie

Po ukończeniu 8–letniej szkoły podstawowej kwalifikację można uzyskać poprzez naukę w 3–letniej branżowej szkole pierwszego stopnia w zawodzie mechanik motocyklowy, w ramach kwalifikacji MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych.

Przed rozpoczęciem kształcenia lekarz Medycyny Pracy musi dokonać oceny możliwości pobierania nauki uwzględniającej stan zdrowia i zagrożenia występujące w miejscu nauki oraz wystawić zaświadczenie lekarskie zawierające orzeczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do podjęcia praktycznej nauki zawodu. Zaświadczenie to należy dostarczyć do szkoły przed rozpoczęciem kształcenia w zawodzie (skierowanie na badanie wystawia szkoła).

Przystąpienie w trakcie nauki do egzaminu zawodowego w zakresie kwalifikacji MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych i jego zdanie daje możliwość, po ukończeniu szkoły, uzyskania dyplomu zawodowego w zawodzie mechanik motocyklowy na podstawie świadectwa ukończenia branżowej szkoły pierwszego stopnia oraz certyfikatu kwalifikacji zawodowej MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych.

Podczas nauki umiejętności praktyczne uczeń zdobywa w: autoryzowanych i niezależnych serwisach pojazdów motocyklowych,

w których może odbywać praktyczną naukę zawodu, a w przypadku młodocianego pracownika umiejętności praktyczne zdobywa w zakładzie pracy, w którym realizuje zajęcia praktyczne na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego.

Kwalifikację w zawodzie mechanik motocyklowy można także uzyskać poprzez korzystanie z oferty kwalifikacyjnych kursów zawodowych w ramach kwalifikacji MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych.

Istnieje również możliwość przygotowania do wykonywania poszczególnych zadań zawodowych poprzez korzystanie z oferty kursów umiejętności zawodowych. Również uczniowie liceum ogólnokształcącego równoległe do nauki w liceum mogą uczęszczać na kwalifikacyjny kurs zawodowy z kwalifikacji MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych i zdać egzamin zawodowy z tej kwalifikacji. Dyplom w zawodzie mechanik motocyklowy otrzymają po ukończeniu liceum oraz uzyskaniu wykształcenia średniego.

Kwalifikacje w zawodzie można także uzyskać w trybie tzw. eksternistycznych egzaminów zawodowych, do których mogą przystąpić osoby dorosłe, które co najmniej dwa lata kształciły się lub co najmniej dwa lata pracowały w zawodzie (np. za granicą). Osoby, te jeśli posiadają wykształcenie zasadnicze zawodowe lub zasadnicze branżowe lub średnie lub średnie branżowe – mogą zostać mechanikami motocyklowymi po zdaniu egzaminu eksternistycznego zawodowego z kwalifikacji MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych..

Ścieżka kształcenia w zawodzie mechanik motocyklowy:

Pierwszym krokiem do zawodu jest ukończenie ośmiu lat szkoły podstawowej. Drugim krokiem jest ukończenie trzech lat branżowej szkoły pierwszego stopnia w zawodzie mechanik motocyklowy i zdanie egzaminu zawodowego z kwalifikacji MOT.04. Diagnostowanie, obsługa i naprawa pojazdów motocyklowych lub zdanie egzaminu czeladniczego.

Możliwość kontynuacji nauki lub uzupełniania kwalifikacji – Mechanik motocyklowy

Mechanik motocyklowy powinien nieustannie poszerzać swoją wiedzę dotyczącą nowych technologii w branży motoryzacyjnej korzystając z różnego rodzaju kursów i szkoleń organizowanych przez producentów materiałów i części oraz przez organizacje branżowe. Może także uzupełniać kwalifikacje cząstkowe poprzez udział w kwalifikacyjnych kursach zawodowych o charakterze pokrewnym do posiadanych kwalifikacji lub uzupełniać kwalifikacje rynkowe.

Może również kształcić się dalej w liceum ogólnokształcącym dla dorosłych i uzyskać wykształcenie średnie.

Dodatkowymi atutami przy zatrudnieniu mechanika motocyklowego są:

1. posiadanie uprawnień do kierowania pojazdami motocyklowymi,
2. znajomość języków obcych.

3. Sytuacja zawodu na rynku pracy

4. Statystyki oraz informacje dotyczące szkół

Część III – Materiały pomocnicze

1. Narzędzia i materiały wzbogacające warsztat pracy doradców zawodowych – przydatne linki:

- a. [Zintegrowana Platforma Edukacyjna](#),
- b. [Opisy zawodów](#),
- c. [Portal Infozawodowe](#),
- d. [Ośrodek Rozwoju Edukacji](#),
- e. [Centrum Informatyczne Edukacji](#),
- f. [Rejestr Szkół i Placówek Oświatowych](#),
- g. [Ministerstwo Edukacji Narodowej - szkolnictwo branżowe](#),
- h. [Doradztwo edukacyjno-zawodowe - Ośrodek Rozwoju Edukacji](#),
- i. [Portal Europejskich Służb Zatrudnienia \(EURES\)](#),
- j. [Wortal Publicznych Służb Zatrudnienia](#),
- k. [Zintegrowany System Kwalifikacji](#),
- l. [Instytut Badań Edukacyjnych](#).

2. Narzędzia i materiały rozszerzające informację zawodoznawczą:

- a. Podstawa programowa kształcenia w zawodzie szkolnictwa branżowego mechanik motocyklowy (723107),
- b. Klasyfikacja zawodów szkolnictwa branżowego (Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 15 lutego 2019 r. w sprawie ogólnych celów i zadań kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz klasyfikacji zawodów szkolnictwa branżowego),

- c. Informator o egzaminie zawodowym – mechanik motocyklowy (723107),
- d. Obwieszczenie Ministra Edukacji Narodowej w sprawie prognozy zapotrzebowania na pracowników w zawodach szkolnictwa branżowego na krajowym i wojewódzkim rynku pracy publikowane corocznie w terminie do dnia 1 lutego danego roku.

3. Prasa branżowa:

- a. Nowoczesny Warsztat,
- b. Autoexpert,
- c. Auto Moto Serwis,
- d. Lakiernik..

4. Imprezy branżowe:

- a. Kongres Przemysłu i Rynku Motoryzacyjnego,
- b. ProfiAuto Show,
- c. Targi Techniki Motoryzacyjnej.